

De Hemel

Stef Bos

Toen ik klein was, was de hemel
Ergens boven in de lucht
En je kon er enkel komen
Met een allerlaatste zucht
Iedereen droeg witte lakens
En je lieps langs gouden straten
Over pleinen met fonteinen
Vol met rode limonade

En je vloog door witte wolken
En een engel hield je vast
En je kon op water lopen
Want het water was van glas
Iedereen was daar gelukkig
Nooit meer honger
Nooit meer pijn
Had je hier alleen elende
Daar zou alles anders zijn

Maar ik weet niet meer
Waar de hemel is
Ik weet niet waar ik heen ga na dit leven
Toen zag ik de hemel
Met de ogen van een kind
Maar die is voorgoed verdwenen
De hemel is verdwenen

Ik werd ouder en geloofde
In een an'dre fantasie
En ik volgde Zarathusta
Met een soort van anarchie
Want ik vloog over de wolken
Naar een land hier ver vandaan
Maar ik zag geen gouden poorten
En ik zag geen fonteinen staan

En ik weet niet meer
Waar de hemel is
Ik weet niet waar ik heen ga na dit leven
Soms zie ik de hemel
In de ogen van een vrouw
Maar dat duurt meestal maar even

De hemel duurt maar even